

да го направѣж мой извѣстникъ, и може единъ билетъ отъ мене, приетъ на врѣме отъ приятелятъ ми, който да му даде срѣдство да поправи нѣкое записване, може да бѣде едно срѣдство за спасенье, нѣ за него, сиромакъ злочестъ твѣрдѣ сериозно компромитиранъ, а за мене и за други много.

Търпенье! трѣбваше да бѣде така.

Налѣгнѣхъ ме да отговорямъ на нови испити, които държяхъ цѣлъ день, и други още, безъ никакво прѣставање освѣнъ за яденъето.

Додѣто се продължи процесътъ (давията) намѣрихъ че днитѣ се изминувахъ бързо, до толкова бѣхъ занимаемъ съсъ отговоритѣ си върху питањетата безъ край дѣто ми задавахъ, и записанъ съсъ разсѣждањетата които правяхъ на ъденъето и вечерята върху сичко за което ме питахъ, върху сичко което сѣмъ отговорилъ, и върху какво, както се види, имамъ още да се истѣлкувамъ.

При свършванъето на първата седмица, осѣтихъ голѣма тѣга. Моятъ сиромакъ Петро, и той като желаялъ, като мене, да нарѣди помѣжду ни нѣкое съобщенье, проводи ми единъ билетъ, когото ми донесе нѣ единъ отъ секундинитѣ, а единъ затворникъ, който участвувахе съсъ тѣхъ въ грижята, която изискувахъ килинтѣ ни. Той бѣше единъ човѣкъ на шестъ-седемьдесетъ години, и отежденъ не знамъ за колко мѣсеца на затворъ.

Убодохъ си прѣстетъ съсъ една иглѣнка, и написахъ съсъ кръвта си нѣколко реда за отговоръ, когото подадохъ на извѣстникътъ. Той имѣ злочестината да го уловижтъ, да го тѣрсежтъ, да го познајатъ че носи злочестийтъ билетъ, и, ако не се мамѣж, да го бијатъ съсъ тоягата. Чюхъ да са издаватъ стра-